

Morski razbojnik.

Spisal kapitan Frederick Marryat.

Iz angleščine prevel J. M.

(Dalje.)

"Primito ga!" je zaklical Edvard ter z levico pokazal na Hawkhursta, z mečem pa na Franciscovo telo ter rekel bridko: "Ta žrtev je moja!" Toda karoli je že namerjal storiti v tem trenutku, v tem ga je preprečila Klara, ki ga je pri tej priložnosti spoznala in zakljala: "Moj Edvard!" Planila je k njemu v naročje ter se takoj onesvestila.

Mornarji, ki so prijeli Hawkhursta, so začudeni gledali ta prizor, Edvard pa je čakal nepotrpežljivo in željno, da se Klara zopet zave. Želel je, da bi mu povedala sama, kako zelo se je motil, in zopet in zopet je pogledoval zdaj Francisca, zdaj njó. V tem so zvečali Hawkhursta ter ga primorali, da je sedel.

"Edvard! Dragi Edvard!" je napoved izpregovorila Klara s slabim glasom ter se ga oprilela še bolj; "torej ti si me rešil, dragi moj!"

Edvard je čutil, da jo je sumničilo po krivini, vendar se je sumnje še ni mogel iznebiti tako hitro.

"Kdo je to, Klara?" je vprašal resno. "To je Francisco. Ni razbojnik, Edvard, temveč le moj varuh!"

"Ha, ha!" se je zasmajal Hawkhurst porogljivo, ko je opazil, kako in kaj.

Edvard Templemore se je obrnil proti njemu ter ga yprasaje pogledal. "Ha, ha!" je nadaljeval Hawkhurst, "no, sin je razbojniškega kapitana! Ni razbojnik to, potem, kaj ne? No, česa vsega ne bi ženske prisegle, da bi rešile onega, ki ga vidijo rade!"

"Ako je sin kapitanov," je rekel Edvard, "zakaj si se bojeval z njim?"

"Ker sem ravnokar ustrelil njegovega lopovskega očeta!"

"Edvard," je dejala Klara slovesno; "zdaj ni čas, da govorim natančneje. Upam pa, da mi verjameš, kar sem rekla, zakaj to je resnica. Ne veruj temu lupezniku!"

"Da," je rekel Francisco, ki se je sedaj vzravnal, "verujem mu, ako je rekel, da je ustrelil kapitana, zakaj to je res; toda ako vam je drag vaš dušni mir, ne verujte ničesar v skodo te mlade gospice."

"Skoro ne vem, kaj naj verujem," je zamrmral Edvard Templemore, "toda sedaj ni časa, kakor pravi ta gospica, da govorimo natančneje. Z vašim dovoljenjem," je dejal Klari, "poveljnik mojega čolna vas popelje na krov ene ali druge naših ladij, na katerokoli želite; služba mi sedaj ne pripušča, da bi vas spremljal."

Klara je očitoje, toda ljubezno pogledala Edvarda, ko jo je odpeljal vodja čolna. Temu čolnu se je sedaj pridružil še eden s "Comusa" in moštvo je s svojimi častniki stopalo proti obrežju. Prvi čoln je čakal, dokler niso izročili Hawkhursta in Francisca oostalim mornarjem, nato pa so s Klaro odrinili proti ladjama. Edvard Templemore se je ozrl na čoln, ki je peljal s seboj Klaro, in ukazal, da vzamejo Hawkhursta in Francisca v drug čoln ter ju stražijo. Sam pa se je z drugimi mornarji napotil zasledovat ostale razbojnike.

Med ravno popisanim prizorom so prišli do brega tudi ostali čolni bojnih ladij in moštvo "Avengerjevo" se je, brez voditeljev, razkropilo na vse strani. Mnogo jih je bilo ubitih in ranjenih. V dveh urah so ujeli vse razbojnike. Ker jih je bilo zelo mnogo, so sklenili, da se povrnejo čolni z ujetniki h "Comusu", kjer jim da kapitan kot zapovedujoči častnik nadaljnja povelja.

Ko so na krovu "Comusa" pregledali vrste ujetih razbojnikov, so jih našli skoro šestdeset, izmed katerih so bili polovico že ujeli ranjene in ki so se podali brez upora. Ubityh so našli petnajst in sodili so, da jih je prav toliko utonilo, ko je krogla zadela čolna. Najsi so ujeti razbojniki zatrjevali, da je večina njih ujeta, da bilo vendarle še dovolj vzroka misliti, da se jih je nekaj poskrilo na otoku po podzemskih jamah.

Ker je imel kapitan "Comusa" nalogo, da se vrne kolikor le mogoče hitro, se je odločil, da nemudoma odpelje z ujetniki v Port Royal ter pusti "Enterprise" da polovi še one razbojnike, ki so se morebiti poskrili po otokih, in da otme, ako mogoče, kar je vrednostnega na "Avengerju" in ladjo naposled uniči. Ta povelja so izvršili z navadno naglico. Razbojnike, med katerimi je bil seveda tudi Francisco, so spravili na varne prostore in dvignili čolne. Pol ure potem je "Comus" razvil svojo zastavo in svoja jadra ter pustil Edvarda Templemoreja z "Enterprise" zadaj za kleečevjem, da izvrši povelje, ki mu je bilo naročeno. Prav tako je zaostala tudi Klara, ki je imela sedaj dovolj časa, da prežene nezaušnost in ljubosumnost iz srca svojega ljubimca.

SEDEMNAJSTO POGAVJE.

Sodba.

Črez teden dni je dospel "Comus" v Port Royal. Kapitan je odšel takoj v Penn, da izporoči admiralu o uspešnem izidu ekspedicije.

"Hvala Bogu!" je dejal admiral, "da

prej, da bi se izdal za nesrečnega človeka, ki se je rešil z razbite ladje, ki je pa v resnici imel namen ogledati, kje je plen, da tako mnogo pomore razbojnikom pri napadu. Francisco pa je pri tej priložnosti pognal kroglo v njegovo ramo, kar dobro vedo vsi ostali razbojniki in česar Francisco ne more tajiti. Nadeja se, da sodišče proti Franciscu uporabi mučilnico, da zve resnico: Na vsak način naj se mu pa ukaže, da govori sedaj.

Ko je Hawkhurst nehaj govoriti, je nastal za nekoliko minut mučen premor. Dan se je hitro bližal koncu in velik del prostrane dvorane je bil že zelo temen, spredaj pred sodniki pa se je razprostirala medla, svečana in skraj žalostna svetloba po obrazih divjih in neugnanih morskih razbojnikov. Solnce je zatonoilo za gorami gostih, velikanskih oblakov in zlatilo njih robove. Hawkhurst je bil govoril gladko in s poudarkom. Zdelo se je skoraj, da je nekoliko poštenosti v njegovem debelem in sirovem glasu. Ravno prisrge, ki jih je tuhtant vpletel v govor, ki smo jih pa mi tukaj opustili, so dajale njegovemu govoru neko navidezno odkritost in verjetnost.

Povedali smo, da je zavladala mučna tišina, ko je prenehal Hawkhurst. Ko so večerne sence hitro izginjale, so začeli navzoči šele prvič čuti resnost pričujoče žalostne, v kateri je bilo toliko življenj zavisno od ene same besede: Kriv! To mučno tišino, to stransko negotovost je naposled zmotilo ihtenje neke ženske, ki je pa zaradi velike teme ni bilo mogoče videti. Jok te ženske — katera ženska bi pač mogla čuti z usodo teh obupnih mož — je ganil srea vsem, ki so jo slišali, in je zbudil sočutje in usmiljenost v srcih onih, ki so izražali in čutili do sedaj samo stud proti jetnikom.

Sodnik, pravdniki in porotniki so bili globoko ganjeni. To je oslabilo vpliv, ki so ga naredile Hawkhurstove proti mlademu Franciscu. Oči vseh so se sedaj obrnile proti onemu, ki je bil dvakrat obtožen — obtožen ne samo po pravdniku, temveč celo po enem svojih sokrivcev. Vsi, ki so ga zadržali, je bil ugoden. Priznal — so, da bi bila njegova zunanost mogla zbuditi ljubezen vsake ženske. Ko so bile oči vseh obrnjene vanj, se je dosežaj zatejlo solnce zopet prikazalo skozi odprtino v oblakih in je posijalo skozi nasproti ležeče okno naravnost nanj in samo nanj, vsi ostali jetniki pa so bili zagrneni v kolikor toliko globoko temno senco. Naenkrat je bilo vsem jasno, da so bili njegovi tovariši drzni, toda prostaki lopovi — moške, ki so bili za svojo edino dobro lastnost, namreč svoj pogum, morebiti hvalezni le svojim navadam in telesnim lastnostim ali pa vplivu onih, ki so bili vedno okoli njih. Bili niso nič drugega kakor navadni človeški mesarji; sedaj, ko se je moralo isto izvršiti na njih samih, so prenašali svojo usodo z porno malomarnostjo — čuvstvo, ki je zelo daleč od pravega poguma. In celo Hawkhurst, najsi bolj zapovedujočega obraza kakor ostali, je bil kljub drznemu obrazu in nagubančenemu čelu videti kakor odlični zločinec. Razen Francisca so vsi jetniki zanemarjali svojo zunanost, kakor bi se umazanost in neznanost bebačev družila z divjimi obrazi morilcev.

Francisco pa ni bilo samo izjema, temveč tudi lepo nasprotje proti drugim. Ko so obevali žarki večernega solnca njegovo postavo, je stal pred sodniki vzravnan, najsi ne v popolnem sijaju junaka iz kake povesti, pa vendar gotovo zanimivo in slikovito, obleden elegantno, dasi ne bogato.

Tiho ihtenje se je slišalo večkrat, kakor ga ne bi bilo moči več zadrževati. Zdelo se je, da to zatočenca vznemirja in ga spominja, kako vzneta je njegova vloga v tej žalostni. Njegov obraz je bil blede, toda miren, ponosen in obenem žalosten. Njegove oči so bile svetle, toda ne obrnjene proti sodnikom, temveč daleč proč. Zrl je, kakor bi imel orlovske oči, v kratne žarke zahajajočega solnca, ki so padali anj skozi okno pred njim.

Naposled se je zaslišal Franciscov glas. Vse v prostorni sodni dvorani je osupnil ta glas, ki je zvenel globoko, polno in zvonko kakor glasovi večernega zvona. Ušesa navzočih poslušalcev so se v globoki tišini komaj nekoliko osvobodila zamolklih, hripavih in divjih glasov Hawkhurstovega govora, ko je zbudil njih zanimanje — srebni, pa vendar moški glas Franciscov. Porotniki so visoko vzdignili glave, sodniki in navzoči so se pa radovedno obrnili proti jetniku, in celo sodnik sam je dvignil kazalec, da izrazi željo po popolnem miru.

"Mylord in vi, gospod," je začel Francisco, "ko sem bil prvič v tem svojem sramotnem položaju, si nisem mislil, da izpregovorim ali zinem tudi eno besedico v svojo obrambo. Oni, ki me je ravnokar obtožil, je priporočal, naj me mučite. Njegova želja se je že izpolnila, zakaj katere muke morejo biti hujske, kakor so one, ko spoznavam, kje sem v tem trenutku? In res, v svojem kratkem, toda žalostnem življenju sem doživel take ranke, da sem si dostikrat mislil, ali se bi mi pravi blagoslov zame, ko bi se hitro uničil samega sebe. Toda v zadnjih minutah sem spoznal, da gojim v srcu čuvstva kakor i drugi ljudje — da se meni še ne spodobi umreti tako mladem in tako nepripravljenemu. Zakaj kdo bi brez strahu zapustil ta svet, ko je vzdiguje nad nami tako krasno nebo, ko živi še žensko bitje, ki ima človeka za nedolžnega in ki kaže sočutje za njegovo nesrečo? Da, mylord! U-

smiljenje in milost in sočutje se ni izginilo s sveta, in zaraditega čutim, da sem še premlad za smrt. Bog mi odpusti, ker sem mislil, da je že zbežalo upanje — zakaj nikdar ga nisem mogel opaziti pri onih, s katerimi me je združila usoda. Odotod tudi prihaja moja prošnja, ko sem si tolikokrat želel smrti. Sedaj pa naj mi dovoli pravični Bog, ki nas ne bo sodil tukaj, temveč na onem svetu, moč dokazati, da nikakor ne zaslužim sramotne kazni svojih sogrešnikov — ljudi!"

"Mylord, ne poznam raznih postav in tudi ne vem, kako se je braniti. Dovolite mi pa pred vsem zagotovilo, da nisem nikdar plnil, temveč plen vračal oplenjenecem; da nisem nikdar moril, temveč sem dostikrat stal med morilčeve roko in njegovo žrtvijo. Zaraditega so me tovariši sovražili in zasramovali in zaraditega je tudi sedaj moje življenje v nevarnosti pred postavami, ki jih nisem nikdar prestopil. Človek, ki je govoril zadnji, vam je dejal, da sem kapitanov sin. Te besede so trditve edinega nepoboljšljivega in najbolj zakrknjenega lupeznika med vsemi, ki stoje pred vami, pričakujoče obsodbe — trditve človeka, čigar slava, čigar veselje, čigar tolažba je bila prelivanje krvi."

"Mylord, vem iz ust kapitana samega, preden še ga je umoril ta človek, da nisem kapitanov sin. Njegov sin, hvala Bogu, ne! Bil sem pač v zvezi z njim in popolnoma v njegovi moči. Pred smrtjo mi je izročil majhen zavoj, v katerem so pisma, ki pričajo, kdo sem. Toda izgubil sem ta zavoj in bridko sem že občutil njegovo izgubo. Edino dejstvo, ki sem ga mogel zvedeti od onega, ki ga nazivlje mojega očeta, je, da je s svojo lastno roko — da, kruto ubil — mojo mater!"

Tukaj je zmotil Franciscov govor strašen, globok vzdih, ki je pretresel vse poslušalce. Bilo je že skoro popolnoma temno v dvorani in zaraditega je sodnik ukazal prižgati luč, preden nadaljuje toženec svoj zagovor. Nepotrpežljivo in strah sta se polastila vseh navzočih, dokler niso prinisli luči. Beseda "Tih!" ki jo je izgovoril sodnik, je hipoma provzročila popolno tišino in jetniku se je ukazalo, naj nadaljuje.

(Koniec prih.)

DENAR SE VLAGA NAJBOLJE IN NAJSIGURNEJE V Prvo Hrvatsko Stedionico U ZAGREBU, CROATIA, EUROPE,

in nje podružnice v: Belavaru, Brodu na S. Crkvenici, Delnicama, Djakovu, Kraljevići, Nivem Vinodolu, Osijeku, Požeju, Rieku, Sisku, Varaždinu, Veliki Gorici, Virovitici, Zemunu i Senju.

Delniška glavnica in pričuve K 16,250,000.

Nasvete in navodila pošljemo zastojni.

Pazite na brezvredne ponaredke in glejte da dobite pristi Richterjev Pain-Expeller z znamenjem Anchor Trade Mark, kot kaže slika. Cena 25 in 50c v vseh lekarnah ali pri naravnost nam pišite poni.

F. Ad. Richter & Co. 74-80 Washington Street New York.

Rojakom priporočamo sledeče blago.

- Kranjski Brinjevec, zabo (12 steklenic) za\$10.50
- Kranjski Slivovec, zabo (12 steklenic) za\$10.50
- Baraga, zdravilno grenko vino, zabo (12 steklenic) za\$5.00
- Ravbar Stomach Bitters, zabo (12 steklenic) za\$7.00
- Kentucky Whiskey, Bottled in Bond Quarts, zabo (12 stekl.) za \$10.50
- S. L. C. Monogram, Bottled in Bond Quarts, zabo (12 stekl.) za \$10.00
- Cognac Brandy, zabo (12 steklenic) za\$9.00
- Hollaand Gin, zabo (15 steklenic) za\$12.00
- Rock and Rye, Quarts, zabo (12 steklenic) za\$6.00
- Californijsko Vino, zabo (25 steklenic) za\$7.00
- Californijsko Vino, zabo (25 steklenic) za\$6.00
- Domače Vino, v sodih po 6 galonov, 10 galonov, 25 galonov in 50 galonov, galon po.....\$7.50

Z naročilom je poslati Money Order ali Bank Draft. — Pišite v slovenskem jeziku na:

Slovenian Liquor Co., Joliet, Illinois.

Fred Lehring Brewing Co.
JOLIET, ILL.

PIVO V STEKLENICAH.

Cor. Scott and Clay Sts. Both Telephones 26. JOLIET, ILLINOIS

STENSKI PAPIR

Velika zaloga vsakovrstnih barv, oboj in firnežev. Izvršujejo se vsa barvarska dela ter obešanje stenskih papirja po nizkih cenah.

Alexander Daras
Chi. Phone 376. N. W. 527.
120 Jefferson St. JOLIET, ILL.
N. W. telefon 556

POZOR ROJAKINJE!

Ali veste, kje je dobiti najboljšo meso po najnižji ceni? Gotovo! V mesnici

J. & A. Pasdertz

se dobijo najboljša sveže in prebranjene klobase in najokusnejše meso. Vse po najnižji ceni. Pridite torej in poskusite naše meso.

Nizke cene in dobra postrežba naše geslo.

Ne pozabite torej obiskati nas v našej mesnici in groceriji na vogalu Broadway and Granite Street.

Chic. Phone 2768. N. W. Phone 111

Naročite zabo (12 steklenic) novega piva, ki se imenuje **EAGLE EXPORT**

ter je najboljša pijača

E. Porter Brewing Company

Oba telefona 405,

S. Bluff St., Joliet, Ill.